

ЖЕНСКИЯ СЪВѢТЪ

СЪ

ПРИТУРКА „ДОМАШНЯ“

ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,

РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,

ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дваждъ, на 1 и 20,
а Притурката веднѣждъ, на 10 число
всѣки мѣсець.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Годишенъ абонаментъ
пѣдлагатимъ.

I. На списанието :

За България 5 лева

« странство 6 «

II. На списанието съ

притурката :

За България 7 лева

« странство 9 «

Абонати се записватъ
направо въ дирекцията на
списанието и въ всички
тѣ телеграфо-пощен. стан-
ции изъ княжеството.

Оплащания за нере-
довно испращане листа
приематъ се само въ ра-
стояние на единъ мѣсець
отъ издаванетоъ му.

Пратеници за публику-
ване ръкописи не се
връщатъ.

Писма и ръкописи не
подписани и неизпущени
мѣстоимителството на до-
писницата, не се прие-
матъ.

Писма неплатени не се
приематъ.

Всѣкакви обявления, от-
носиви се до госпожи и
госпожници, публикуватъ
се въ последната страни-
ца за 30 ст. редътъ.

За постоянни обявления
особени условия.

Писма, ръкописи и пари се испращатъ до: Дирекцията на Женския Съветъ улица Войнишка № 122

Съдържание :

18 Януарий. — Учената жена. — Жендбата. — За
обработването на жената въ България. — Книги и списания.
— Корреспонденция. — Известия. — Обявления. — Подпис-
ници.

18 ЯНУАРИЙ.

Новата година се наченъ
за отечеството ни България подъ
най-добритѣ условия; началото ѝ
още се ознаменува съ едно зна-
менателно и щастливо за неѣ
събитие: ражданнето на Наслѣд-
никъ за българския прѣстолъ.

Тѣзи радостна вѣсть тутакси
се разнесе изъ всичкитѣ кѣтове
на България и напълни съ не-
описуема радостъ сърдцето на
всички, мало и голѣмо. Съ туй
дело се изпълни българскиятъ сънъ,
осъществени се българскиятъ идеалъ:
учреждането на царствующа
българска династия.

Както, непрѣмѣнно сме увѣ-
рени, въ всичкитѣ други градове
и села и най-малкитѣ и най-за-
тънтенитѣ, така и въ града ни
тѣзи новина се прие съ голѣмъ
въсторгъ и въсхищение. Всички
за първа своя длѣжностъ счетоха
да побързатъ да отидѣтъ въ цър-
ква, за да възнесѣтъ благодар-
ности на Бога и молитвования
за дългоденствието на новороде-
ния бѣдѣщи български царъ за
слава и величие на общото ни
отечество.

Слѣдъ парада, дефилирането
на войската, овацитѣ по случая,
прочете се надвечеръ отъ г. Раева,
секретаря при Окрѣжното Упра-
вление, и нощесъ въ бала на
военния клубъ отъ г. Коменданта,
подполковникъ Поповъ, Прокла-
мацията къмъ българския народъ,

на който се обявяваше, че на Наслѣдника било отдадено името на първия покръстень въ християнство български царь Борисъ, и титлитъ князь Търновски, Херцогъ Саксонски, Кавалеръ на I и IV степенъ отъ Военния орденъ «за храбрость» и Носителъ на веригата на ордена «Св. Александръ»; при туй билъ прогласенъ шефъ на 4-й пѣший Плъвенски полкъ, шефъ на 4-ий Конни полкъ и шефъ на 3-й Артилерийскій полкъ.

Да живѣе Н. Ц. В. Августѣйшии Наслѣдникъ на Българския прѣстолъ!

Учената жена.

Нѣкои си претендиратъ, че учената жена не можала да бѣде и добра домакния; други увѣряватъ противното, че по-често слѣдъ оженването домакнията вземала върхъ и хубавитѣ златни сѣнища на младата мома неизбѣжно се задушавали и исчезвали. И двѣтъ тѣзи миѣния сж невѣрни и неестественни, защото пителитентни мжжъ никога нѣма да се задоволи само отъ една чораноплетачка, нито пѣкъ отъ една муза, която ще изгори печеното, колкото отъ жена, която ще може да му удовлетвори стомаха, безъ да си е запазила и най-малкитѣ дѣри отъ интелектуалитѣ и артистическитѣ ѝ наклонности.

И двата вида такива мислители върху тоя дѣйствително отъ голѣма важность въпросъ поддържатъ си миѣнието и оправдаватъ такъвѣто или онакъвѣто споредъ тѣхъ резултатъ чрѣзъ въсчитанието, което се дава на момитѣ.

Истина е, че момитѣ въ училищата ни учятъ много прѣдмети, за които би казали нѣкои, че не само не спомагатъ, нъ и прѣпятствуватъ даже въ създаването на добра домакния. Нъ неизбѣжно тѣ ще си признажтъ, че ония, що желаятъ да изучатъ държаннето на дома, могатъ твърдѣ лесно и скоро да се упражняжтъ и да се специализиратъ даже и въ училището, а и по-послѣ върху всичкитѣ домакински длѣжности.

Ний сме съвсѣмъ на противно миѣние и съ единтѣ, и съ другитѣ. И това си миѣние ний го основаваме на едно твърдѣ естествено явление и твърдѣ лесно мислижъ, че можемъ да го докажемъ.

За всѣка мома, слѣдъ оженването ѝ, двѣ нѣща ни е нужно да знаемъ: тя *обича* ли своя мжжъ, или, уви!... *не го обича*? Всичко зависи отъ любовта ѝ.

Ако тя се е омжила за единъ мжжъ, който е завзетъ отъ науката, поучителитѣ учения, нъ тя сама не е способна за нищо друго, освѣнъ да готви нѣкои ястия и да прѣправя чораци, то ний неизбѣжно ще видимъ, че тя ще знае да се издигне до него. Мжжътъ пѣкъ отъ своя страна, безъ да ѝ прѣзира, по причина на своята висота въ учението, ще може чрѣзъ своята нѣжностъ да ѝ развие, чрѣзъ своитѣ говорения да ѝ отвори неизвѣстнитѣ кръгозори и ще сполучи най-послѣ да ѝ заинтересува и за най-мжчнитѣ му занятия.

Сжщото явление се забѣлжва и у тѣзи жена, която не е получила никакво практично направление и която има съвсѣмъ неопрѣдѣлено понятие за домакинскитѣ си длѣжности, у жената, която до самия день на омжжаваннето си е живѣла за пияното или книгитѣ си.

Ний и тѣзи жена ще видимъ, че, *ако обича* съпруга си въ най-истинския смисълъ на думата, ще постави на втора степенъ артистическитѣ занятия, за да даде първото мѣсто въ сърдцето и мислитѣ си ономува, който прѣди малко се оженилъ за неѣ. Поетката, музикантката, художницата въобще въ тая жена ще се замѣсти съ домакнията, на която първата и единчката длѣжностъ ще бѣде измждруванието начинъ, по който да придобие, каквото ѝ липсува. При това сладкитѣ нѣбогашни романи ще се търкалятъ по устнитѣ ѝ и стиховетѣ на любимитѣ ѝ поети ще ѝ пѣжтъ въ ухото, когато тя ще си изпълнява всѣгидневната сбромна къщна длѣжностъ, която безъ друго ще принася удоволствие на тая любяща жена, защото, споредъ Виктор Хюго: «истинската любовъ живѣе чрѣзъ прѣданностьта и въсхищението и че за такъва жена най-голѣмитѣ жъртви сж най-сладки удоволствия.»

Тя ще пожъртвува амбициитѣ си, нъ не за всегда: ще опрѣдѣли и за тѣхъ угодното зрѣме. Нейнитѣ интелектуални прѣмущества шѣ ѝ служатъ не само като едно висше освѣщение въ

ежедневната ѝ практика, нѣ «тя въ тѣхъ, както пише Сюли Прюдонъ, ще намѣри най-благодородното употребленіе на свободното си врѣме, а, може би и най-доброто утѣшеніе прѣзъ испитанията на живота.»

Значи тѣзи жена по край другитѣ си длѣжности ще си извърши още една за удовлетвореніе таланта си, и то не повече отъ единъ часъ въ день, прѣзъ който ще се прѣдава на обработването идеала си, за да черпи сила и живостъ и за да си отпочине отъ трудоветѣ, които цѣль день полага и на които отново ще се прѣдава още по-весело.

Като се укроти веднѣжъ осемнадесетьгодишната фантазия, като исчезнѣтъ иллюзинтѣ за слава, тя ще признае, че трѣпливий нѣтъ на бѣлитѣ върхове не струва да се замѣни съ раззеленената пѣтека, по която върви заедно съ мъжа си, пѣтеката на скритото щастіе, по което може да се облага на една силна ржка и да си влива очитѣ въ единъ искренъ погледъ.

Тѣй мислимъ ний, че ще направи всѣка жена, която разбира прѣдзначението си и желае да отговори на него, колкото ѝ е възможно, по добръ, за да осигори щастіето на дома си.

Ето първий въпросъ исчерпанъ; а колкото се касае за песимиститѣ, които вѣрватъ, че такъва една млада жена ще забрави хвърчащитѣ си сънища и ще занемари духовното си обработване, за да се усъвършенствува въ свариваніето на добра супа и готвеніе вкусни ястия, такивато прѣдполагатъ за нежъ една съвсѣмъ бѣдна обичъ къмъ науката и искуствата.

Ний сме на мнѣние, че; когато нѣкой е завладѣнъ отъ такъва обичъ, тя трае за прѣзъ цѣлия му животъ. А когато тя се съединява съ другата любовъ, съ едничката, истинската любовъ на двѣ създанія, направени едното по образа на другото, то бждѣте увѣрени, че за младата мома това е най-добрата участъ. При това ний естествено, разбира се, вѣрваме, че мъжътъ обича и разбира жена си. Тя въ началото на ученіето дѣйствително ще сръща нѣкои мъжчютии, нѣ никога и по никой начинъ учената жена нѣма да убие домакнията, нито пъкъ домакнията — учената жена. Тѣ ще се насърдчаватъ взаимно, за да се усъвършенствуватъ, за да се съединѣтъ въ едно само лице весело и хубаво: истинската жена, учената жена, любящата жена, какъвто ще си остане и слѣдъ като бжде отлична домакниа.

Женидбата.

Задомяването на дѣщерята и по възможности по-сполучливото ѝ задомяване съставлява съвн, постоянната грижа на повечето майки. Туѣ нѣщо е твърдѣ естествено и твърдѣ законно, а най-наче ако онитѣ на съпружеския животъ е направилъ тѣя майки да си съставѣтъ мнѣнието, че бракътъ билъ осмѣствленіето на моминскитѣ златни сънища, да се убѣдѣтъ, както говори Ж. Ж. Руссо, «че женското щастіе на живота се състои въ една сполучлива женидба.»

И казваме, че това е повече грижата на майката, а не толкова на бащата, защото отъ една страна тоя послѣденъ първо занѣтъ съ въшнитѣ си работи и внитѣ отъ мисли върху таковата бждѣще на дѣщеритѣ си, и втора, като неговата нѣжностъ къмъ дѣщерята е малко египтична, която го правѣ да се страхува за минутата, по която ще се отдѣли отъ неѣ. гордостѣта и радостѣта си, и като познава по-добрь хората и обществото, има повече съмнѣнія при избора на единъ зеть; а отъ друга нѣкъ тѣй като майката естествено е поставена за всенитателка на дѣщери си, твърдѣ е и послѣдователно, щото тя въ своята практическа обичъ повече да размислюва върху бждѣщето ѝ, а именно да има една исповѣдана или тайна цѣль: какъ да намѣри за дѣщерята си добрь мъжъ.

Жалостното обаче е, че повечето майки се мъчатъ да разрѣшѣтъ тоя въпросъ на основание материалнитѣ прѣимущества. Стига за такивато майки кандидатинѣтъ за зеть да осигори на дѣщери имъ едно охално положеніе, едно леко съществуване, а всичко останало е второстепенно. Възрастѣта, вънѣшностѣта, духовнитѣ и сръдечнитѣ качества сж навѣрно нѣща, които трѣбва да се вземѣтъ прѣдъ видъ, нѣ не толкова сериозно. Такивато майки всенитаватъ дѣщеритѣ си въ тая идея и имъ ѣж внушаватъ тѣй добръ, щото и тѣ нѣкъ отъ своя страна не разбиратъ другоаче женидбата.

Така тѣзи дѣщери готови сж да се омжѣжѣтъ за кого да-е, стига да има той ония солидни прѣимущества, за които сж ги научили да се интересуватъ толкова много; споредъ това такивато, ако въ прѣдвечернето даже на своето омжѣжаніе бихж открили, че тия условия ги нѣма въ него, ще бждѣтъ тѣ първитѣ, които ще из-

гонятъ своя бѣдницъ мжжъ. А туй отдавна е така; въ XVIII вѣкъ още Bourdaloue викаше: «не гледатъ вече, види се, на оженванието като на едно свещено, нъ като на приврѣменно дѣло и чиста търговия.»

Често пъти обаче се случва и противното, щото майчинитѣ уроци да не прѣиятствуватъ на една мома отъ да разсѣжда тя съвсѣмъ другояче и да има съвсѣмъ друга идея за женидбата. Нъ тогава какви нападения, какви хули и огорчавания нѣма да прѣтърни тя! Единството на сърдцата ли, интелектуалната ли хармония: фрази отъ романъ и нищо повече. Любовта ли? тя ще се породи по-късно; ако ли не дойде, то може да се мине и безъ нея! На най-послѣ погледни и насъ, родителитѣ си, прибави майката. Не сме ли прѣживѣли въ съгласие? Когато бѣхъ се омъжила обаче за баща ти, съвсѣмъ не съмъ го обичала. Такъвѣто езикъ на повечето майки ни припомнюва слѣдующата идея на нѣмския поетъ Chamisso: той поставя на сцената единъ баща, който изобличава дъщеря си, задѣто тя отхвърля единъ добъръ мжжъ. «Тѣзи проклѣти книги» извиква той, «обърнали сж съвсѣмъ главата ѝ»; а майката прибавя: «беки ний сме се почитали или обичали пѣвога!» Има прочее навѣрно млади хора и отъ двата пола, които мразятъ той видъ мръсна търговия. Има особенно млади момн съ богата зестра, които възставатъ противъ идеята да служатъ за прѣдмѣтъ на заинтересуванн смѣтки, нъ и тогава даже туй имъ достоинство тѣзи имъ благородностъ въ чувствата ги държи въ такова недовѣрие, щото тѣ ставатъ недостѣпни, въ щета на самото имъ сърдце; а и благороднитѣ момци отъ своя страна, за да не ги подозрѣтъ, че гонятъ зестри, държатъ се на страна, та по такъвъ начинъ и единитѣ, и другитѣ минаватъ далечъ отъ щастие.

Нъ въ повечето случаи какво става? Когато нѣкой не е богатъ и е опиталъ житейскитѣ материални мжнотици, захваща да търси и намѣрва най-послѣ единъ мжжъ, ако не много богатъ, то поне да бѣде въ състояние да се обогатѣе и да личи въ обществото, когото и прѣдопрѣдѣлява за мжжъ на дъщеря си. Ако той е младъ и приятенъ, то толкозъ по-добрѣ; ако ли не, то . . . и това не вреди!

Сега работата е вече да се исхвърли искусвенно мръжата. Надлѣжитѣ захващатъ да измислюватъ начинъ, по който да се сполучи

работата; при това се даватъ уроци и се обучава дъщерята лека-полека въ искусството на научното кокетство; съ единъ свѣтъ тукъ, съ една заблѣжка тамъ, споредъ своенравие на кандидата, се пристѣжива направо къмъ гонимата цѣль: не трѣбва голѣмо лицемѣрие съ тогова или голѣма скромностъ съ оногова; г. X. обича музиката и пѣнието: занимавайте се прочее съ пианото; г. Ф. не говори за друго, освѣпъ за цифри: покажете му, че ги разбирате и др. п. Вкратцѣ всичко това е наука, искусство, гдѣто жената, женската хитростъ и положение играятъ своята роль.

Нъ ако, въпрѣки всички тия затруднения, рибата се не улови? Ако единъ по единъ избѣгватъ отъ ржцѣтъ имъ кандидатитѣ? О! тогава наченватъ спороветѣ и най-послѣ избухва гнѣвътъ на майката, която всѣки день не прави вече друго, освѣнъ да се яде съ дъщеритѣ си за тѣхното недостойнство: беки не можахъ ли и тѣ да сполучатъ като тая или оная? Не е ли глупостъ да останатъ тѣи стари момн . . . ето великата дума испуснѣта! Тя имъ бѣше страшилото още отъ дѣтнството; а ето ти че тя стои вече на лице въ резултатъ отъ всичкитѣ имъ трудове.

Какво да се направи сега съ тия нещастници? Показали имъ сж оженванието като единичката цѣль за сществуваннието на една жена; не сж имъ прѣдали за нищо друго, което да може да ошастливи живота имъ, не сж развили у тѣхъ, освѣнъ талантитѣ, които бихъ ъ направили да блѣсне въ нѣкое събраице само. Всичко въ възпитанието имъ е било повърхностно и нѣма никакво подготовление за кое-да-е прѣдзначенне.

Хубавъ резултатъ отъ едно възпитание злѣ разбираемо и злѣ управлявано! Защо отъ толкова рано да се говори на младитѣ момн само за женидбата? Защо да имъ се повтаря често, въ видъ на шега даже: внимавайте, ако правите тѣи или иначе, нѣма да намѣрите мжжъ. Ако е истина, че за женитѣ нѣма по-хубава и по-свещенна миссия отъ оная на съпругата и майката, то не е и по-малко истина, че въ дѣйствителнитѣ ни общественни условия тѣзи участь е отречена на мнозина. Не е ли въ такъвъ случай толкова жестоко, колкото и безразсѣдно да не ги оставяме да довиждатъ и друга цѣль за сществуваннието си? Защо и дъщеритѣ ни да се

не осигуряватъ противъ непрѣдвиденото и неочакваното, като имъ се дава едно солидно въспитание, което да имъ дава възможность, щото, и ако се не оженижтъ, да си изпълняватъ длъжноститѣ, каквито и да сж тѣ, и да се дава на живота имъ една полезна и висока цѣль?

Това, мислимъ, е по-разумно и по-сигурно, отколкото да ги учжтъ въ искусството на пѣканъвъ си видъ ловъ. Така, мислимъ, по-добрѣ ще сполучжтъ, отколкото чрѣзъ една научна тактика да привличатъ къмъ дъщеритѣ си високитѣ почести и симпатичното внимание на ония, които бихж могли да имъ осигуржтъ щастнето. Колкото по-серioзенъ е единъ човѣкъ, толкова повече се той отдалечава отъ мрѣжата, която некатъ да му хвърлжтъ. Той ще прѣдпочете да си остане ергеншиъ, нежели да бжде риба, уловена въ мрѣжа, или пѣкъ ще напусне наклонността на сърдцето си, за да се обърне къмъ нѣкоя зестра, съ която ще може поне да си увеличи имуществото.

Най-послѣ никаква способность нѣма да струва, колкото примѣржтъ на една майка, прѣдадена съвсѣмъ на длъжноститѣ си и обичлива сжщеврѣменно. Една умна жена даваше слѣдующия съвѣтъ на сина си, който си търсѣлъ другарка: гледай майката и запитай се, дълги ще пожелаешъ, щото жена ти да ѝ задржлика слѣдъ 30 или 40 години; а и нашата пословица говори: гледай майката и земи дъщерята.

Е. М-ва.

За образованието на жената въ България.

(Писмо отъ Плевень.)

Писмо III.

(Продължение.)

Жената и нашата интелигенция.

Ако вий сте човѣкъ съ идеи, съ съвѣсть и убѣждение, вий ще се възмутите, като виждате момата В. млада, хубава, добродушна и невинна да се съгласява по принуждение едно отъ родители, друго отъ обществото да свързва своята сждба съ нѣкой отживѣлъ вече брачния и семейния животъ човѣкъ, въ младостта на които се вижда голѣма разлика. Вий ще се възмутите, като видите Р., че чака съ прошение въ рѣка прѣдъ вратата на архиепископския намѣстникъ, съ което иска разводъ съ мъжа, съ когото едва е прѣживѣла година. Вий ще се възмутите, когато видите Х. въ съдилището да търси своето право отъ брата си или сестра си. Вий още ще се възмутите, когато видите У. въ полицейския участъкъ, посниѣла, наранена да се оплачи отъ насилната или на своя мъжъ, или отъ побоя на де-

вери, пайстори и машехи. А че колко още има да ви искажемъ се въ такова направление.

Какво говоржтъ фактитѣ за отношенията между мъжетѣ и женитѣ, това читателжитѣ сами могатъ да виджтъ. Жената, при днешнитѣ обществени условия и при днешното изопачено развитие на челоуѣка като създаване Божие, е сѣща стока — прѣдмѣтъ за стопанисване. Днесъ нѣма стремление таково, че да се даде на жената възможность да се развие напълно; напротивъ, съчувствува се едно реакционно течение, и то най-много у по-интелигентния слой на обществото, че жената, колкото и да се развива, отъ къшовница и дѣтобавачка по-високо не може да се издигне. Ама тѣй си е затъ на пръвъ погледъ. А дали е тѣй, ако по-дълбоко и по-всестранно поразмислимъ? О, не. Като размислишъ всестранно, и ако вий, читателко, имате тѣзи добра привычка, по-често да се позамисляте, а по-малка важность и просторъ да давате на вашитѣ чувства, ще видите ужаси отъ лицемерие, отъ лъжи и подлости, отъ тирания, отъ мизерия и унижения. А какво ще правите, като видите всичко това? То е ваша работа. Но стига вий хубаво да видите лошото и да се изработи у васъ убѣждение, че то е лошо. Ама въпроса е тукъ, че злинитѣ сж много и че даже съ нѣкои злини вий сме се примирили и слѣли още въ люлката, а съ други, вий сега криво лѣво се мачимъ да се примиримъ. Ахъ, читателко, да знаешъ, колко е лошо това дѣло да се примирявашъ съ лошото, което и тѣй, и инакъ е товаръ на живота Вий!? Това е едно таково майсторско извратение на естественитѣ отношения мѣжду човѣчеството, щото то се оправдава даже съ историята и други културни работи, създадени само отъ едни мъже въ разни нации и въ разни врѣмена. Отъ здравия разумъ то се не оправдава и съ нищо не се оправдава, на казвайте си Вий, каквото щете, и оборвайте, съ каквото можете. Истината си е истина, но жалко е, че ти е закована на грѣсть, защото въ Чифутското Царство да казвашъ истината, трѣбва да си туршишъ по-напрѣдъ главата въ торбата.

Живота на жената е таковъ въ обществото, че на неѣ се гледа днесъ отъ страна на мъжетѣ просто като на вѣщъ (стока). Да бждешъ жена на единъ мъжъ и да бждешъ другарка, азъ правжъ разлика. И ако казвамъ това, то Вий, читателко, можете да не се съгласявате съ менъ, но азъ го казвамъ, защото азъ съмъ така убѣдена, не отъ книги, а отъ самия животъ. Азъ правжъ разлика между това да бжде една жена съпруга и другаръ, и собствено за себе си азъ оправдавамъ това нѣщо. Когато вий съ васъ, читателко, разискваме, какъвъ да е въпросъ, върху който и Вий и азъ имаме свои мисли; когато се прѣпираме, че това е тѣй или не е тѣй; и когато докарваме работата до тоя край, за да си покажемъ, че и умевъ живжжтъ чувства и мисли, както и у васъ, работата въ тоя случай зема друго направление. Тукъ просто и ясно трѣбва да се яви у насъ животъ, животъ самостоятеленъ, при всичко

че той не е въпросъ за нашия хлѣбъ, но все таки той стои по-високо, защото се относя до нашата индивидуална честъ, свобода, независимостъ и достойнство. И може ли да си допустнете, че въ историята на борбата, човекъкъ е гинѣлъ само и само да си намъри хлѣба? Не. Вий, читателю, сте чели горѣ долу историята на борбата мѣжду мъжетъ, и Вий ще си спомните много събития, които сѣ извършени не въ името на хлѣба, а въ името на вѣкни си чувства и уважения къмъ дома, къмъ татковина, къмъ жена, къмъ отечество, къмъ държава, къмъ царя, къмъ вѣра и прочее. И отъ всичко това Вий ще се увѣрите въ Христовитѣ думи, че не само съ единъ хлѣбъ може да живѣе човекъкъ.

Тукъ азъ Ви исказвамъ такива мисли, върху които Вий може да се съгласите или не. Но въ всякой случай вий сте свободни да си помислите върху тѣхъ и да видите сами, до колко ли азъ съмъ права. При това ще Ви кажа, че ний има много да си горимъ за жената и интелигенцията и азъ повнатѣтъкъ ще Ви пиша по-обширно.

15-ий Септемврий 1893 г.

X. H.-ca.

Книги и списания,

получени въ Дирекцията нп.

Домашенъ приятель, мѣсечно списание за наука, религия, промышленность и книжница, год. V, бр. 12, Самоковъ 1894 г.
Сръбско-Българската етнографическа приписка предъ науката, София 1893 г.

Гитро, мѣсечно литературно-научно иллюстрирано списание, год. I, брой 1—12, Шуменъ 1893 г.

Свѣтлина, мѣсечно иллюстрирано списание, год. III, бр. 12, София 1893 г.

Учителски другарь, год. III, бр. 4, 5 и 7, Руссе 1893 г.

Датинска почиска, год. III, кн. IV, Сплитра 1893 г.

Православенъ проповѣдникъ, год. I, бр. 12, Самоковъ 1893 г.

Звѣздаца, год. III, кн. I, София 1894 г.

Младина, год. III, кн. IV, Казанлъкъ 1893 г.

Волинска сборка, год. I, кн. VI, София 1893 г.

Цѣла Свѣтлина, год. III, бр. IX и X, Сливень 1893 г.

Учитель, мѣсечно педагогическо-общественно списание за учители и въештатели, год. I, кн. IV, Пловдивъ 1893 г.

Българска сборка, списание за книжница и общественни знамня, год. I, кн. I, Януарий, Пловдивъ 1894 г.

Покана за записване абонати на книгата: живота на растението отъ К. А. Тимирязевъ. Книгата ще бѣде отъ 21—22 печатни кола, голѣмъ форматъ и въ текста ще съдържа 63 фигури. Цѣната на книгата ще бѣде за г. г. подписчицѣтъ само 3 л., които се плащатъ слѣдъ отпечатването на книгата. Въпъ отъ подписката книгата ще струва 3 лева 50 ст., Търново, Н. Г. Марковъ, учт. при Мѣжката гимназия.

Изложение за състоянието на Вратчанскій Окръжъ прѣвъ 1892—93 г. отъ Вратчанскій окръженъ управителъ Н. Кабакчиевъ, Вратна 1893 г.

Описъ за дѣятелността на Българското Дружество «Червеный Кръсть» за 1893 г., София.

Християнскій Свѣтъ, год. II, бр. 12, Руссе.

Свѣтъ, мѣсечно списание, год. I, кн. XI, София, цѣна за година 2 лева.

За живия плетъ и торбишъ и торичето отъ С. Ж. Давидовъ, София.

Юридически пригледъ, год. II, кн. I, Пловдивъ 1894 г.

Изворъ, год. II, кн. XII, Руссе 1894 г. Година цѣна 5 л.
Учителскій другарь, год. III, бр. 9, Руссе, 1894 г. Година цѣна 4 лева.

Покана за седмично общедостъпно и общепознато картично списание «Поминѣтъкъ», което отъ новата 1894 г. ще почне да се издава въ гр. Руссе. Цѣна на списанието за година е 6, а за запалчии и учители 5 лева ерѣбърни и 10 л. зл. за странство; адресирани до фирмата Дробнякъ и Кръстевъ въ Руссе.

Покана за записване абонати на прѣведената книга «Семейна хигиена». Цѣна на книгата е 1 л. 50 ст. за онѣзи, които прѣдплатѣтъ, а 2 лева за не прѣдплатившиятъ абонати. Адресъ: Г. Цаневъ, учт. при В. Търновската Мѣжка гимназия «Св. Кирилъ», Търново, 1894 г.

Ветеринарна сбирка, год. II, бр. 12, София 1893 г.

Юридически пригледъ, год. II, кн. II, Пловдивъ.

Корреспонденция.

Г-жъ Юрд. Маровъ. Искамъ Ви подъ № 1, 2, 3 и 5 получихме, заедно съ паритъ. Искамъ Ви подъ № 1 и 3 върваме, да сте получили. —

Г-и и Г-а А. Войнакова *Братца*, А. З. Стоянова *Руссе*, С. Майоръ Тодорова, Ек. Г. Попова *Видинъ*, М. Стоянова с. *Бацова магла*, С. Ичелиска *Квстемдилъ*, А. Нв. Попова *Свищовъ*, Анк. Нв. Константинова, Д-ръ Владосъ *Пловдивъ*, Х. Дечева *Варна*, Читалище „Напрѣдъкъ с. Дескопъ”, Е. Блѣва, М. А. Добринова, А. П. Добринова *Свищовъ*, Подпож. Поновъ *Ломъ*, Х. Бсева *Шуменъ*, Друж. „Напрѣдъкъ“ *Елена*. Получихме стойността на едногодишното течение на списанието.

Г-нъ Ж. Марковъ *Бургасъ*. Получихме 19 л., 18 л. за смѣтката на г-а Воденчарова *Бургасъ* и г-а Чюмлекчиева *Ст.-Занора*, и единъ левъ за Ваша смѣтка. Г-а П. Кюмбаншева *Карлово*. Списанието редовно се испраца; направѣте справка въ пощата. Г-ца В. Кецова *Тулча*. Отправѣте се до г. М. Пончевъ, редакторъ на „Педагогически вѣстникъ“ *София*. Г-нъ Г. В. Пловдивъ. Пратѣте паритъ чрѣвъ пощата. Г-нъ Н. А. Славковъ *Свищовъ*. Дѣщеря Ви Е. Ст., както и г-а Ел. Б. не сѣ платили. Внесѣте, молимъ, 15 л. за списанието и 2 л. за Алманаха, всичко 17 л. Г-ца Т.; Поп-Николова *Станимака*. По погрѣшка броеветъ Ви се испрацатъ съ адресъ г-ца Х. Мардева Станимака, искайте ги.

Г-и и Г-а Д-ръ М. Владосъ *Пловдивъ*, К. Андрѣева *Нови-Назаръ*, Кара-Кулакова, Н. Енчева, Кацова, Касабова, Ст. Фетичева *Варна*, С. Пъргова *Руссе*, Панада М. Наскалева с. *Мелишъ*, В. Кецова *Тулча*, Н. Младовъ *Вразадинъ*, Хр. Нанделовъ *Мидебургъ*, Ат. Мишевъ *Орляково*, Д. Узуновъ *Ст.-Занора*, Милевски с. *Ясѣтене*. Получихме стойността на едногодишното течение на списанието, заедно съ притурката за 1893 г.

Г-нъ Винаровъ *Тулчъ*. Получихме стойността на списанието за 1893 г.

Г-а Е. Шопова *Станимака*, Д-ръ Даневъ *София*, А. Турчева *Пловдивъ*. Получихме 7 лева, молимъ и за останялѣтъ 50 ст. — Г-а Г. В. Пловдивъ, О. Тетевенъ и Д-ръ Я. Виевни. Благодаримъ за услугата, обаче не можемъ да се съобразимъ, тъй като е противъ III-то извѣстие отъ 7-й бр. на списанието 1893 г. — Г-ца А*** Статията ще се помѣсти въ идущи брой.

Съ спомоществателитѣ на Алманаха.

Г-и и Г-а Айдемирска *Силистра*, П. Досева *Ески-Джумая*, А. Йосева *Разградъ*, В. Димитровъ *Беркосица*, Т. Фикова, А. Д-ръ Желѣкова, Раевъ, Вангелова *Варна*, Н. Хр. Бъчеварова *София*, Ст. Майоръ Тодорова *Видинъ*, М. Стоянова с. *Бацова магла*, Р. Наслакова *Свищовъ*, В. Кецова *Тулча*, З. Близанкова *Alx en Provence*, Хр. Нанделовъ *Мидебургъ*, Милевски, Г. Цонковъ с. *Ясѣтене*, Д. Цонкова с. *Жеравина*. Получихме стойността на Алманаха.

Г-и и Г-а Ст. П. Драгневъ *Руссе*, Ст. Митева *Разградъ*, Н. Стоичевъ *Плевенъ*, Ц. Гаврилова *Ломъ*, А. Бешкиташлиева *Калюферъ*. Искамъ Ви заедно съ записанитѣ абонати по Алманаха и пари получихме; благодаримъ.

Извѣстия.

1. «Алманахътъ на Женския Свѣтъ за 1894 год.» е вече готовъ и наскоро ще бжде испратенъ до всичкитѣ абонатки и абонати, записани по него.

Като съобщаваме това на интересующитѣ се, умоляваме всички ония отъ абонатитѣ и абонаткитѣ по него, които не сж внесли стойността му, да ъх испратятъ до Дирекцията ни найкъсно до 1-й идущий Мартъ н. г., когато ще се тегли лотарията, защото въ противенъ случай, на неплатившитѣ до тоя срокъ, номерата по Алманахитѣ нѣма да се вземжтъ подъ видъ при истребяването на лотарията.

2. Обявява се за знание на г. г. абонатитѣ и абонаткитѣ ни, че агентинъ на списанието ни е г. Юрд. Маровъ, който е излъзълъ вече да събира абонаментитѣ отъ неплатившитѣ ни абонати, срѣщу което ще имъ дава редовна расписка, подписана отъ Директорката и подпечатана съ печата на списанието, и да записва нови такива за втората му годишнина. Затова се умоляватъ всички да иматъ пълно довѣрие къмъ него, та да му броятъ не само абонамента си по списанието, нъ и стойността на Алманаха прѣди и слѣдъ получаването му. Особенно се обръщаме къмъ всичкитѣ си досегашни настоятели, съ молба, щото да уважжтъ всѣкакво съдѣйствие на агентина ни и да му даджтъ нужнитѣ свѣдѣния, искани, отъ него по кое-да-е нѣщо относително списанието ни.

3. Умоляватъ се ония отъ гг. абонатитѣ и абонаткитѣ ни, които си промѣняватъ адреса, заедно съ съобщаването туй нѣщо, да явяватъ още, въ кой градъ сж получавали по-напрѣдъ листа.

1) ПОДЛИСТНИКЪ

ЯДЕЦЪ *).

Близко край единъ голѣмъ и търговски градъ, въ собствена своя къща, живѣлъ единъ богатъ търговецъ съ младата си хубавица и много умна жена.

Тѣ имали вече двѣ малки дѣца, за нищо нѣмални нужда и помежду си живѣли въ пълно съгласие, така щото и на другитѣ служили за примѣръ съ своя добъръ, приятенъ и християнски животъ. Нъ жена му освѣнъ гдѣто била хубавица, имала и веселъ нѣравъ и много обичала прѣмѣни, а мъжъ ъ билъ касканджия и твърдѣ икономистъ.

*.) Така се казва единъ видъ игра: зематъ едно кокалче отъ гърдитѣ на кокошката и двама, които ще се заловжтъ на ядецъ, прѣчуватъ кокалчето заедно, като казва сѣки отъ тѣхъ ядецъ, и съ това се обозначава вече началото на играта, която е достаточна извѣстна и по насъ.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Къмъ всички, които знайтъ да четатъ.

Нпого тежко е, когато едно списание, каквото е нашето, което има за цѣль свѣстиването на младежта ни, не се поддържа почти отъ нигдѣ. Съ това не искаме да кажемъ друго, освѣнъ че списанието ни «Изворъ» прѣживѣ двѣ години вече и, макаръ че отъ него се чувствуваше и чувствува голѣма нужда, макаръ че появяването му трѣбваше да прѣдизвика вниманието и на родителитѣ, и на критицитѣ, и на М-вото на Просвѣщенето, обаче то не биде ошастливо. Да ли за родителитѣ, което иматъ чеда, то бѣше вѣщъ непотрѣбна? да ли за журналитѣ ни критици то бѣше толкова долно, че не заслужаваше тѣхното внимание и съвѣти? Всичкитѣ искатъ потомство просвѣтено и възпитано, а никой не иска да го унижи, да го посвѣтватъ! . . . Като че ли всѣкому е по-интересно да гледа, какъ единъ младежъ се бие и неуба по пжтищата, отъ колкото да ги види, сѣднжлъ зачелъ нѣкое интересно за него списание или книжка. А това е фактъ, защото (съ гордостъ да кажемъ) макаръ не сме чули лошъ отзивъ за списанието си, и макаръ че се издава най-редовно, то прѣтърпява голѣма оскъждностъ отъгъмъ абонати. Ний просто недоумѣваме! Чудимъ се, какъ единъ родителъ, който харчи по кафенета и за непотрѣбни сумма левове, не може да се свѣсти и похарчи нѣкакви нещастни 5 лева да снабди чедото си съ едно списание, за да черпи то отъ него душевна храна! Скърбенъ е факта, когато знаемъ, че ученици бѣдни сж отдѣлили отъ залька си и сж се абонирани на списанието ни; а нѣкъ хиляди бащи, хора заможни, не си стру-

Кога жена му си купувала нова рокля или нѣкакво украшение, — мъжъ ъ се позагледвалъ тайно, нъ на ней почти всѣкога ъ говорилъ намръщено:

— Разбира се, това е много хубаво и тебѣ ти прилича. Само че защо е на женена жена така често да украсява себѣ си? Чуждитѣ мъже да искушаватъ съ своята хубостъ, това е грѣхъ. . . . Ти нали си добродѣтелна и вѣрна, защо ти е да ги беспокоишъ напрасно; а за меня, за мъжа си ти и така простино си хубава. . . .

— Прости ма, такава азъ нещастна и глупава жена, отговаряла му хубавицата съ лукава кротостъ. Такава съмъ глупава, заради себѣ си обичамъ да се кичъ. . . .

Мъжътъ въздишалъ, гледалъ навѣсено; а прѣмѣни и самъ ъ купувалъ и пари ъ давалъ, макаръ и неохотно и сърдито, а се пакъ давалъ, защото ако откаже, тя можела да направи таково искърбено и кротко лице и нейнитѣ очи биле такива

ватъ труда на абониратъ четата си. Вижда се, че не сме доживѣли още до врѣмената, въ които всѣкой трѣба да мисли, че възпитанието е главната благодать въ всѣкой единъ домъ.

Ний като редактори, двѣ години полагахме трудъ, издателитѣ жертвувахъ капиталъ и поне морално нито единитѣ, нито другитѣ бѣхъ възнаградени. При всичко туй, подкрѣпени отъ добрата воля и желание на издателитѣ и като не губимъ още надѣжда въ поддржката на възпитателитѣ, съвмѣстно ще поддржамъ и продължимъ изданието на списанието си и прѣзъ III-та му година. Ако ли и слѣдъ това се окажатъ всичкитѣ хладни, тогава «Изворъ» не ще види четвърта година. Като апелираме къмъ родители, възпитатели, книжовници и пр. за поддржка и съвѣти, обявяваме, че списанието ще бжде издавано, както и до сега, редовно и прѣзъ *третата година*.

Нека при това всички бждатъ увѣрени, че ако списанието не покрие разноснитѣ си, то нѣкъ ще бжде редовно издадено, както и сега, до края на годината; а ако ги покрие и се яви излишекъ, то тоя излишекъ ще се употреби нѣкъ за въ полза на абонатитѣ, а не за наши облаги.

Съ почитание

Редактори: { **Ив. Д. Ивановъ**
 { **Т. Ц. Трифоновъ**

Отъ своя страна, макаръ и съ загуби, като мислимъ, че изданието на едно ученическо и изобщо за младежитѣ списание е колкото полезно, толкова и нужно и, като се надѣваме, че жертвитѣ, които полагаме днесъ за доброто на младежитѣ, не ще останатъ не възнаградени.

прѣкрасни и мили, щото той поклати глава, даже съ кракъ трошне нѣкога, а паритѣ, макаръ и да ги не даде, както трѣба, а се ще ги хвърли ядосано отирѣдъ ѝ съ звонъ на масата и ще рече, като си маха ръката:

— Речено—жена! Съ една рѣчь, разбирашъ ли ти — жена!

— Разбирамъ, и твърдѣ даже разбирамъ, отговори жена му и земе, че го цѣлуе.

А той на пей:

— На, видишъ ли, видишъ ли, не казвамъ ли азъ истина — речено жена! и какво е туй вълшебство такова!! Отъ Бога ли е туй за насъ утѣшение или отъ дявола искушение? — не знаѣмъ, и никога мой умъ нѣма да постигне това!...

— Отъ Бога!... отъ Бога! увѣрявала го жена му, като го милвала. Азъ знаѣмъ, че азъ съмъ отъ Бога; а ако ли ти се хареса друга, и ти не само че ѝ купишъ подаръкъ, нѣ само да се позагледашъ на пей — то туй ще бжде отъ дявола... Нанс-

обявяваме и гарантираме, че ще издаваме редовно ученическото иллюстрирано списание «Изворъ» и прѣзъ *третата му (1894) година*.

Издателъ:

печетаръ **Перець Иос. Алкалай** въ гр. Руссе.

15 Ноемврий 1893 г. гр. Руссе.

— — — — —

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
ЗА ВТОРАТА ГОДИШНИНА
НА МЪСЕЧНОТО СПИСАНИЕ
„СВѢТЪ“

Цѣна: за година въ България 2 лева

« « « странство 2,50 «

ВИНАГИ ПРѢДПЛАТЕНИ

Абониранieto става при всѣка Т. Пощенска станция и книжарница въ България.

 Важно за абонатитѣ

Кои то отъ абонатитѣ на сп. «Свѣтъ», си внесатъ стария дългъ и прѣдплатитѣ за втората година най-късно до 15 Януарий, ще получатъ даромъ освѣнъ пригурва мѣсечно списание «Звѣзда», годишната цѣна отдѣлно на което е три лева, но и особена премия.

Освѣнъ парц, всичко друго, що се отнася до списанието, се испраща направо до редакцията на сп. «Свѣтъ» ул. «Витошка» въ София.

Отъ Редакцията.

тиша, вървай ме, моя радостъ, това е тѣй...

— Добрѣ, ами ти, кога погледнешъ на нѣкой юнакъ — това нищо ли е?...

— Азъ гледамъ само, защото имамъ очи, — какво да правишъ!... разбира се това е нищо...

— Добрѣ, ами тѣ като та гледатъ? ти какво ще кажешъ...

— Нека си гледатъ, и на тебѣ ще завиждатъ — ето ти и всичко... азъ се радвамъ...

— Знаѣмъ, знаѣмъ, че ти се радвашъ! Вне всички се радвате! мѣрталъ и мѣжтѣ, и очитѣ му, макаръ и да пламтали отъ притворна злоба, нѣ ти знаела, че всичко е прѣструвка, и че той не само ѣмъ обича нѣ и върва на нейната къмъ него любовь.

Прѣпирали сѣ се тѣ нѣкога и за друго.

Мѣжтѣ казвалъ, че неговитѣ очи сѣ тѣй отворени, щото ни една жена не може да го излъга; а жена му казвала, че нѣма такъвъ мѣжъ, гдѣто една умна и хитра жена не би могла да го излъже...

(Слѣдва.)